

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217412
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1316217412.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickéj, v spore žalobkyne: K.. O.. O. J., nar. 22.09.1987, bytom Bratislava, Ševčenkova 22, zastúpenej SLAVIKATTORNEYS s.r.o., IČO: 50 807 471, so sídlom Mlynarovičova 13, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu funkčného platu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 03.mája 2024, č.k. B3-15Cpr/15/2016-363, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 34.666,68 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne 5 % p.a. zo sumy 938,- Eur od 11.8.2017 do zaplattenia, zo sumy 938,- Eur od 11.9.2017 do zaplattenia, zo sumy 938,- Eur od 11.10.2017 do zaplattenia, zo sumy 938,- Eur od 11.11.2017 do zaplattenia, zo sumy 938,- Eur od 11.12.2017 do zaplattenia, zo sumy 938,- Eur od 11.1.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.2.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.3.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.4.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.5.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.6.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.7.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.8.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.9.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.10.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.11.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.12.2018 do zaplattenia, zo sumy 993,- Eur od 11.1.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.2.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.3.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.4.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.5.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.6.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.7.2019 do zaplattenia, zo sumy 1.103,50,- Eur od 11.8.2019 do zaplattenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania 100 %. Na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. upravujúce nároky z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 55, § 52 ods. 1 písm. i), § 29 ods. 1, § 83 ods. 1 písm. c), § 84 ods. 1 písm. a), a subsidiárnu aplikáciu Zákonníka práce na štátnozamestnanecké vzťahy (§ 120), ako aj príslušné ustanovenia Zákonníka práce upravujúce nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru (§ 79 ods. 1, 2) v spojení s Občianskym zákonníkom (§ 559, § 517, § 100, § 101). Konštatoval, že je pravdou, že v petite žaloby uviedol zástupca žalobkyne, že "žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu za každý mesiac až do času, keď mu umožní pokračovať v práci alebo až do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru," a to bez toho, aby náhradu funkčného platu konkrétne vyčíslil výškou, za ten ktorý mesiac. Podľa názoru súdu, to ale nemôže byť žalobkyni na ťarchu, je totiž z toho zrejmé, že mala, resp. jej zástupca v úmysle uplatniť náhradu

funkčného platu a aj za aké obdobie. Funkčný plat, vypočítaný zástupcom žalobkyne, je v zmysle jeho písomných podaní a príslušných citovaných ustanovení právnych predpisov, vypočítaný správne. Ďalej je zrejmé, že žalobkyňa zďaleka nedosahuje v Návrat-e, o.z., ktorá by bola porovnateľná s príjmom u žalovaného. Určite nedosahovala taký príjem ani v Bratislavskom kultúrnom a informačnom centre, ako zamestnanec, rovnako tak ani v čase, keď pracovala na základe Dohody o vykonaní práce pre Mestskú časť Bratislava - Karlova Ves a ani dvakrát na základe Dohôd o pracovnej činnosti pre Mestskú časť Bratislava - Karlova Ves. A to aj napriek tomu, že súd si nezisťoval výšku dosahovaného príjmu. Určite by celková výška dosahovaného príjmu v Návrat-e, o.z., spolu s príjmami na základe uvedenej Dohody o vykonaní práce a uvedených dvoch Dohôd o pracovnej činnosti Dohodami o pracovnej činnosti bola porovnateľná s príjmom u žalovaného, a to aj v prípade ich spočítania. Ďalej je zrejmé, že žalobkyňa viac nepracovala v štátnej službe a ani nevykonávala prácu vo verejnom záujme. Zástupca žalobkyne navrhol v podaní doručenom súdu dňa 12.08.2020 označenom ako "Návrh na zmenu žaloby - uplatnenie si úrokov z omeškania," pričom navrhovaný petít znie tak, že "žalobkyňa si popri uplatnených nárokoch uplatňuje aj úrok z omeškania z náhrady funkčného platu počnúc dňom 11.08.2017 až do zaplatenia". Premlčacia lehota plynula od 11.08.2017, takže pokiaľ bol uvedený návrh podaný na súd dňa 12.08.2020, bol podaný v premlčacej lehote a teda včas. Priznal v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, žalobkyňi plnú náhradu trov konania, teda v rozsahu 100%, keďže mala v konaní plný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa bola zamestnaná v čase, za ktorý požaduje náhradu mzdy. Mal za to, že výška náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov je dostatočne vysoká a je v súlade so satisfakčnou funkciou, sankčnou funkciou a sociálnou funkciou náhrady mzdy, preto žiadal náhradu mzdy nad 12 mesiacov žalobkyňi nepriznať. Namietal priznanie náhrady mzdy spolu s úrokom z omeškania. Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto je potrebné skúmať, či je možné použiť úpravu zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Zákonník práce zakotvuje vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je ale zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Vzhľadom na uvedené žalobkyňi boli priznané úroky z omeškania v rozpore so zákonom, pretože nemajú oporu v právnom systéme Slovenskej republiky a ich priznanie je v rozpore s dobrými mravmi. Priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu. Do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady mzdy nie je totiž možné jednoznačne určiť, či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne, alebo budú dané dôvody na nepriznanie tejto náhrady a teda nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškaní skôr. Účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je v súlade s jeho satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou určiť s pomocou v zákone stanovených kritérií sumu, ktorá ako celok má uvedené funkcie naplňať. Pri formalistickom chápaní náhrady mzdy a úroku z omeškania ide o dva povahou odlišné nároky, v konečnom dôsledku ide o to, či celková priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavky spravodlivosti. Namietal priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Mzda, priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následnej odvodovej povinnosti (mzda brutto). Zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda "očistená" od takýchto povinných platieb, t.j. mzda netto. Žalovaný zastáva názor, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v konaní vzniesla žiadosť, aby súd prvej inštancie na prejednávajúcu vec aplikoval ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce a žalobkyňi nepriznal náhradu funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov. K tejto žiadosti však ďalej neuvádza v priebehu celého súdneho konania žiadne ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré by mali odôvodňovať aplikáciu ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce a logicky následne danosť týchto skutkových tvrdení ani nepreukazuje. Z požiadavky žalovaného započítať iné príjmy žalobkyne dosahované v rozhodnom období nie je možné

usudzovať, že bola naplnená hypotéza ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Opätovne poukázala na ňou už uvádzanú judikatúru, ktorá vytvorila pravidlá pre žalovaným požadovanú aplikáciu ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Pre prípadné zníženie resp. nepriznanie náhrady mzdy/platu v zmysle požiadavky žalovaného má význam len vyššia dosahovaná mzda žalobkyne u jej ďalšieho zamestnávateľa resp. v širšom poňatí výhodnejšie pracovné podmienky. Žalovaný však v tomto smere (okrem návrhu na zistenie dosahovaného príjmu žalobkyne) nevzniesol žiadne skutkové tvrdenia o výhodnosti alebo nevýhodnosti pracovných podmienok a logicky následne tieto ani nepreukazoval. ŽALOVANÝ neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno preukazujúce aplikáciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce, t.j. nepriznania náhrady funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov, s čím je spojený procesný následok neúspechu v konaní. V konaní naopak preukázala, že ňou dosahovaný príjem v rozhodnom období sa nepribližoval príjmu, ktorý by dosahovala, ak by s ňou žalovaný neplatne neskončil štátnozamestnanecký pomer a teda do týchto pracovnoprávných vzťahov by žalobkyňa ani nevstupovala (tieto musela uzatvoriť z dôvodu zabezpečenia si svojich životných potrieb). Nepriznanie uplatnenej náhrady funkčného platu, by naopak viedlo k profitu žalovaného plynúceho z ním realizovaného protiprávneho úkonu, čo je konaním v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný skončil so žalobkyňou štátnozamestnanecký pomer až dňa 30.11.2019 a teda sám zadal príčinu, ktorá viedla k celkovej dĺžke obdobia, za ktoré si žalobkyňa uplatnila náhradu funkčného platu. Žalovaná svojím podaním zo dňa 6.3.2023 sama vyčíslila nárok žalobkyne z dôvodu náhrady funkčného platu za celé požadované obdobie. Žalobkyňa na uvedené reagovala procesne tak, že toto tvrdenie žalovaného nerozporovala a v zmysle uvedeného vyčíslenia aj upravila podaním zo dňa 21. júna 2023 žalobný nárok. Na základe zhodných tvrdení žalobkyne a žalovaného je možné usudzovať, že vo vzťahu k výške uplatneného nároku došlo v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. k nesporným tvrdeniam. Žalovaný v podanom odvolaní ani bližšie nerozvádza v čom je podľa jeho názoru uplatnenie úrokov z omeškania v rozpore s dobrými mravmi. Poukázala na to, že v zmysle § 141 ods. 7 Zákonníka práce sa náhrada mzdy poskytuje v sume priemerného zárobku zamestnanca, pričom ide o mzdu zúčtovanú zamestnancovi podľa Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa mzdou rozumie brutto mzda. V tomto prípade ide o funkčný plat, ktorý sa taktiež vyjadruje v brutto vyčíslení. Žalovaný vznesenú námietku premlčania žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Mala za to, že právo je uplatnené na súde momentom dôjdenia žaloby resp. návrhu na zmenu žaloby. V danom prípade je pre určenie začiatku spočívania premlčacej doby irelevantné procesné rozhodnutie súdu o návrhu, ktorého vydanie ani žalobca nevie ovplyvniť. V prejednávanej veci žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania podaním zo dňa 11.8.2020 a uplatňuje ho pre jednotlivé náhrady funkčných plátov počnúc obdobím august 2017 a teda v rámci všeobecnej premlčacej doby. Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobkyne, ktorým sa domáhala náhrady funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď oprel svoje právne závery o relevantné ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. v spojení so Zákonníkom práce. Obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa tak s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade žalobkyne vznikol nárok na náhradu funkčného platu v sume 34.666,68 eur spolu s úrokom z omeškania plne stotožňuje. Žalovaný v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva.

6. V podanom odvolaní žalovaný argumentuje aplikáciou § 55 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe vzhľadom na to, že žalobkyňa bola zamestnaná a poberala iný príjem. V tejto súvislosti považoval

odvolací súd za dôvodnú argumentáciu žalobkyne, že uvedené ustanovenie na daný skutkový stav nie je možné aplikovať, nakoľko žalobkyňa počas doby neplatného skončenia pracovného pomeru, za ktorý jej patrí funkčný plat, nevykonávala závislú prácu vo vzťahu k žiadnemu služobnému úradu.

7. V danej veci žalovaný námietku nepriznania náhrady platu za čas presahujúci 12 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil. Odvolací súd v tomto smere vychádzal z ustálenej súdnej praxe (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/157/2010), zo záverov ktorej vyplýva, že hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvyššobecnější hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

8. Na uvedené rozhodnutie poukázal aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 331/2019, v ktorom preskúmaval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2018, v ktorom dovolací súd zvýraznil sociálnu funkciu náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov. Na základe tohto rozhodnutia ústavného súdu bolo preskúmané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zrušené. Ústavný SR vyslovil záver, že za predpokladu, že zamestnávateľ v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru, uplatní nárok na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, je hranica voľnej úvahy súdu pri rozhodovaní o takomto nároku limitovaná rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe výpovede, okamžitého skončenia pracovného pomeru alebo skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Pri takomto rozhodovaní preto treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho-ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru stanoveného v § 59 ods. 1 písm. b) až d) Zákonníka práce a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca.

9. Na túto rozhodovaciu činnosť nadviazal Najvyšší súd SR aj vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/52/2020, 4Cdo/15/2021, 1Cdo/167/2022, 9CdoPr/6/2024.

10. Rovnako v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2023 sp. zn. 7Cdo/359/2021 uverejneného Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R č. 17/2025, dovolací súd vyslovil, že ustanovenie § 79 ods. 2 zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to najmä v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 zákonníka práce.

11. V nadväznosti na uvedené žalovaný počas konania neuviedol žiadne také skutočnosti, pre ktoré by opodstatňovali nepriznať žalobkyňi náhradu funkčného platu nad 12 mesiacov pre rozpor výkonu tohto jej práva s dobrými mravmi. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že funkčný plat za obdobie od 25.07.2019 do 31.07.2019 mala žalobkyňa doplatený vo výplate za mesiac august 2019, uvedené tvrdenie nebolo ničím v konaní dôkazne podložené. Súd prvej inštancie, rovnako ako i žalobkyňa, vychádzali z vyčíslenia funkčného platu žalovaným v sume 34.666,68 eur, takže nie je napokon ani zrejmé, ako mala uvedená skutočnosť mať vplyv na výšku priznanej istiny.

12. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 119 ods. 1 veta prvá, § 256 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. - Zákonníka práce) dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 246/2010)

13. V prípade omeškania s platením platu má aj štátny zamestnanec, rovnako ako zamestnanec podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, právo požadovať od služobného úradu popri plate aj úrok z omeškania (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2012 sp.zn. 2 Cdo 76/2011 uverejnené pod R 57/2014 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR).

14. Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 460/2017).

15. Námieta žalovaného týkajúca sa priznania úrokov z omeškania bola prvoinštančným súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít. Podľa odvolacieho súdu nie je žiadny významný dôvod, pre ktorý by sa mal v danej veci odchyliť od zásad prezentovaných konštantnou judikatúrou. Žalovaný neuviedol ani žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by malo byť v danom prípade priznanie úrokov z omeškania v rozpore s dobrými mravmi.

16. Nenáležitá je námieta žalovaného týkajúca sa priznania úrokov z omeškania z hrubej mzdy s poukazom na zákonnú povinnosť vychádzať pri priznávaní funkčného platu z jeho výšky, čo znamená v hrubom. Zohľadnenie splnenia daňových a odvodových povinností vzťahujúcich sa k priznanej náhrade funkčného platu brutto je na žalovanom zamestnávateľovi, a preto žalovaný nedôvodne namieta v podanom odvolaní priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy. Žalovaný, ktorý je ako zamestnávateľ povinný žalobcovi príjem z náhrady mzdy vyplatiť, vykoná zároveň zákonom stanovené zrážky, za výšku správnosti ktorých aj zodpovedá.

17. Nenáležitá je žalovaným vznesená námieta premlčania úrokov z omeškania, ktoré si žalobkyňa uplatňovala od 11.08.2017, teda 3 roky späť od návrhu na zmenu žaloby (čl. 280) písomným podaním doručeným prvoinštančnému súdu elektronicky dňa 11.08.2020.

18. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd neakceptoval argumenty na ktoré poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní, a pokiaľ súd prvej inštancie žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).